

Arrest

nr. 83 042 van 15 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Mechelen, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 19 september 2011 waarbij de aanvraag in het kader van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet in overweging wordt genomen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat U. BEUSELINCK, die *loco* advocaat B. DE KEYSER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 augustus 2011 dient verzoeker een aanvraag in overeenkomstig artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 26 augustus 2011 wordt door de politiediensten van de stad Mechelen de opdracht tot woonstcontrole uitgevoerd.

Op 19 september 2011 neemt de stad Mechelen de beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: (...)

Uit de controle op 26/08/2011 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont. (Politieverslag : De aanvraag van de toepassing van art. 9 bis van de wet van 15.12.1980 ten gunste van de genaamde: E.N.A. kan niet uitgevoerd worden, aangezien betrokkene niet op het adres, (...) verblijft, maar wel in de gevangenis te Oudenaarde .)

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.“

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt tijdens de terechtzitting van 9 december 2011 de vraag op naar het belang van verzoeker in deze zaak aangezien door hem een nieuwe aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend. De verzoekende partij repliceert hierop zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het administratief dossier bevat geen stukken die betrekking hebben op de nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, laat staan op de gevolgen die eraan zouden zijn verleend. Alleen al om die reden kan de exceptie niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel roept verzoeker de schending in van *“artikel 1, 2, 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van Administratieve akten, artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en het verwijderen van vreemdelingen”*.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker voert aan dat er op 26/08/2011 een woonstcontrole heeft plaatsgevonden op het adres (...), zijnde de gevangenis van Mechelen. Aldaar heeft men vernomen dat verzoeker niet daar verbleef maar wel in de gevangenis van Oudenaarde. Dit, zo stelt verzoeker, omdat hij gemakkelijkschalve was overgeplaatst naar de gevangenis van Oudenaarde omwille van het feit dat hij begin september diende voor te komen voor de strafuitvoeringsrechtbank aldaar.

Verzoeker meent dat de diensten van de politie, die de woonstcontrole hebben uitgevoerd, met dit gegeven rekening hadden moeten houden en men had kunnen nagaan dat hij eigenaar was van een woning gelegen te Mechelen. Hij stelt verder: *“Dat als men de toestand ter plaatse meer had nagegaan men zeker tot een andere beslissing zou zijn gekomen”*. Aldus werd de bestreden beslissing getroffen op basis van een bijzonder mank samengesteld en onvolkomen dossier manifest in strijd met de norm van de draagkrachtige motivering en zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd.

Tenslotte voert verzoeker nog aan dat de verantwoordelijke van de Burgemeester van de stad Mechelen niet de nodige controle of alleszins niet het nodig aantal controles had uitgevoerd waardoor duidelijk kan gesteld worden dat hij een schending heeft gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.2. Verweerder voert in zijn nota met opmerkingen onder meer het volgende aan :

“Nadat een aanvraag tot regularisatie wordt ingediend bij de gemeente waar men verblijft, gaat het gemeentebestuur nagaan of deze persoon effectief in deze gemeente verblijft. De rol van het gemeentebestuur bij de woonstcontrole wordt in de omzendbrief van 21 juni 2007 als volgt beschreven:

“Binnen de tien dagen na het indienen van de aanvraag dient de burgemeester of zijn gemachtigde de feitelijke verblijfplaats van de betrokkene te controleren. Indien blijkt dat de aanvrager niet in de gemeente verblijft, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging. Dit betekent dat de aanvraag niet naar de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gestuurd. De gemeente bezorgt de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van deze beslissing. De aanvrager wordt ervan verwittigd dat hij zijn aanvraag moet indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij werkelijk verblijft (...)”

3.3. De beide middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.3. Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt onder meer:

"§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. (...)"

De term "van de plaats waar hij verblijft" in deze bepaling duidt op een feitelijke toestand. (cfr. RvS 25 januari 1996, nr. 57 831).

3.3.4. Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat in de aanvraag van verzoeker vermeld staat dat hij verblijft in de gevangenis van Mechelen. De woonstcontrole die volgt op het indienen van de aanvraag vindt dan ook daar plaats. Ter plaatse wordt door de politie vastgesteld dat verzoeker op dat ogenblik verblijft in de gevangenis van Oudenaarde. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Nu vaststaat dat verzoeker niet op het door hem in zijn aanvraag opgegeven adres verbleef, kon de verwerende partij op grond van de toepasselijke bepalingen niet anders dan dit vaststellen, overgaan tot het nemen van een beslissing tot niet-inoverwegingname en verzoeker er bij de kennisgeving van deze beslissing op wijzen dat hij zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf moet indienen bij de burgemeester waar hij verblijft.

3.3.5. In de mate dat verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht doordat rekening had moeten worden gehouden met het gegeven dat hij eigenaar was van een woning gelegen in Mechelen enerzijds, en dat had moeten worden nagegaan voor hoelang verzoeker was overgebracht naar de gevangenis van Oudenaarde, kan hij niet worden bijgetreden. Het feit dat verzoeker eigendom bezit in de betrokken gemeente doet immers geen afbreuk dat hij niet betwist dat hij er op het ogenblik van de woonstcontrole niet verbleef, terwijl, het weze herhaald, de bewoordingen van artikel 9bis een onderzoek naar de daadwerkelijke, feitelijke verblijfstoestand vooropstellen. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de wijziging van verblijfplaats door verzoeker niet werd gemeld aan de bevoegde diensten. Verzoeker gaat er dan ook aan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop hij zich beroept, ook op hem rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en dat hij hieraan niet heeft voldaan. In die optiek kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat niet werd nagegaan voor hoe lang verzoeker werd overgebracht naar Oudenaarde. Ten slotte moet nog worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt, bij gebrek aan enig gegeven omtrent de duur en de al dan niet tijdelijke aard van zijn verblijf in de gevangenis van Oudenaarde, dat het uitvoeren van meerdere controles zou hebben geleid tot andere bevindingen inzake zijn feitelijke verblijfplaats.

3.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat beide middelen niet gegrond zijn. De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, doen geen afbreuk aan hetgeen hiervoor werd gesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS